

РЕШЕНИЕ

№ 9059

гр. С., 09.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 150 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ

при участието на секретаря ДИАНА АЛ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ Гражданско дело
№ 20211110143913 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 124 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е въз основа на постъпила искова молба от М. ЕМ. К. с ЕГН
*****, адрес град С., /АДРЕС/, ** ** ** (ищца).

Според твърдяното от ищцата контролър в „Ц.Г.М.“ ѝ е съставил акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който е било издадено наказателно постановление. Ищцата поддържа, че е обжалвала наказателното постановление, но жалбата ѝ е била оставена без разглеждане като просрочена и наказателното постановление е влязло в сила през 2017 г. Заявява, че по-късно през 2021 г. С.О. образувала изпълнително дело при частен съдебен изпълнител за събиране на наложеното административно наказание „глоба“. Твърди, че от 2017 г. до подаването на исковата молба през 2021 г. С.О. не е предявявала претенции и не е предприемала действия по събирането на глобата. Прави извод, че давността по чл. 82 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) е изтекла още към датата на образуването на изпълнителното дело. Поддържа, че е отправила молба към С.О. за прекратяване на изпълнителното дело поради изтичането на давността, но не е получила официален отговор. Уточнява, че към 07. 10. 2021 г. сумата не е изплатена нито доброволно, нито принудително, а е запорирана. Иска от Софийския районен съд да постанови решение, с което да установи в отношенията ѝ със С.О., че ищцата не дължи сумата от 200 лева по наказателното постановление поради изтекла давност. Претендира разноски.

По нарочно искане на ищцата съдът е допуснал обезпечение на иска чрез спиране на принудителното изпълнение.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от С.О., адрес град С., ул. /АДРЕС/ **, адрес за призоваване град С., /АДРЕС/ **, чрез упълномощения представител юрисконсулт Д.Ц.. Твърди, че изпълнителната давност по чл. 82, ал. 1 ЗАНН, от една страна, и погасителната давност по чл. 110 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), от друга, са два различни института на правото, във

връзка с което обосновава несъответствие между „обстоятелствената част“ и „петитума“ на исковата молба. Поддържа, че ищцата не се е възползвала от възможността да заплати минималната санкция в тридневен срок от съставянето на акта, а е разчитала, че глобата няма да бъде събрана. Твърди, че след влизането на наказателното постановление в сила единствената възможност то да бъде отменено по съдебен ред е чрез възобновяване на административнонаказателното производство. Достига до извода, че дори и при отпадане на възможността за принудително събиране на дължимите суми самото задължение продължава да съществува, следователно искът следва да бъде отхвърлен. Допълва, че институтът на давността няма за цел да освободи нарушителя от изпълнението на определеното му наказание, поощрявайки по този начин противоправното му поведение. Позовава се на правния принцип, че никой не може да черпи ползи от собственото си противоправно поведение. Заявява, че към момента на предявяването на иска глобата е била събрана, което обстоятелство само по себе си прави предявения иск неоснователен и недопустим. Иска от Софийския районен съд да постанови решение, с което да отхвърли иска. Претендира разноски.

След като съобрази твърденията на страните и събраните доказателства, Софийският районен съд направи следните фактически и правни изводи.

Ищцата е предявила иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК. Исковата молба е подписана, съдържа изискваните от закона реквизити и към нея е представен платежен документ за внасянето на държавна такса в необходимия размер, поради което следва да бъде приета за редовна. С нея се излагат обстоятелства, свързани с бездействие на ответника след влизането в сила на наказателно постановление, а искането е за установяване на недължимостта на парична сума поради погасяването ѝ по давност. При това положение изложението на обстоятелствата и искането са съгласувани. На следващо място, макар и ответникът да твърди, че процесната сума вече е била събрана, меродавни за преценката за допустимост на иска са твърденията, направени от ищцата с исковата молба. В дадения случай по указания на съда тя изрично е уточнила исковата молба, като е добавила твърдения, че процесната сума е запорирана и не е преведена в полза на ответника от съдебния изпълнител. При това положение предявеният иск по чл. 439, ал. 1 ГПК е процесуално допустим. Въпросите, свързани с естеството на давността и дали изтичането ѝ означава, че вземането е престанало да съществува, са свързани с основателността на иска и предстои да бъдат обсъдени по-нататък.

Предвид твърденията на страните в тежест на ищцата е да установи при условията на пълно и главно доказване, че съответната давност е изтекла, докато в тежест на ответника е да докаже наличието на основание за спиране и/или прекъсване на давността.

Страните не спорят, а и от данните по делото се установява, че на 28. 12. 2016 г. около 19, 00 часа ищцата е пътувала с автобусна линия 76 на столичния градски транспорт без редовен превозен документ. След като това било констатирано от контролор по редовността на пътниците, тя отказала да закупи карта за еднократно пътуване от него, с което е осъществила административно нарушение. Въз основа на съставения на същата дата акт за установяване на административното нарушение заместник-кмет на С.О. е издал наказателно постановление № 302146 от 10. 01. 2017 г. То е било връчено на ищцата и е влязло в сила с изтичането на едноседмичния срок за обжалване на 12. 06. 2017 г. (л. 12). С влязлото в сила наказателно постановление на ищцата е било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева.

На 22. 03. 2021 г. ответникът възложил на частния съдебен изпълнител М.Б., рег.

номер 838, ареал на действие Софийския градски съд, да събере наложената глоба. Ответникът освен това поискал от съдебния изпълнител предприемането на всички необходими действия по Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) и му възложил правомощия по чл. 18 от Закона за частните съдебни изпълнители (ЗЧСИ). Въз основа на възлагателното писмо и приложения към него препис от влязлото в сила възлагателно постановление съдебният изпълнител образувал изп. дело номер 20218380404341. На 12. 04. 2021 г. бил наложен заповед на банковата сметка на ищцата при „Банка ДСК“ АД. На 14. 07. 2021 г. била връчена покана за доброволно изпълнение на ищцата, с което ѝ е бил предоставен двуседмичен срок да заплати сумата за глоба в размер на 200 лева, авансови такси по т. 1, т. 3 и т. 5 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ (ТТРЗЧСИ) в размер на 68 лева и 50 стотинки, такса по т. 9 ТТРЗЧСИ в размер на 18 лева и пропорционална такса по т. 26 ТТРЗЧСИ в размер на 24 лева, или общо 310 лева и 50 стотинки. На 29. 06. 2021 г. банката превела процесната сума по платежна сметка, чийто титуляр е съдебният изпълнител. На 23. 07. 2021 г. съдебният изпълнител връчил съобщение на банката за вдигане на наложения заповед, а на 05. 08. 2021 г. спрял изпълнителното производство поради допуснатото от съда обезпечение на иска. Тези обстоятелства се установяват от постъпилите препис от изпълнителното дело.

След анализата на доказателствата съдът констатира, че правният интерес от воденето на иска с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК продължава да е налице. Твърдението на ответника, че към момента на завеждането на иска глобата вече е била събрана наред с разноските, почива на погрешна преценка на доказателствата. Всеки частен съдебен изпълнител поддържа специална платежна сметка, по която постъпват средствата от длъжниците (чл. 24, ал. 2 ЗЧСИ). За да завърши принудителното изпълнение след постъпването на средствата от длъжника по тази специална сметка, доколкото в настоящия случай липсват основания за извършването на разпределение, е необходимо съдебният изпълнител да се разпорежи с постъпилите средства в полза на вискателя. В разглеждания случай с възлагателното писмо ответникът е посочил платежна сметка, на която е поискал съдебният изпълнител да преведе постъпилите суми. По делото няма данни процесната сума да е била преведена от съдебния изпълнител в полза на ответника до спирането на изпълнението. Ищцата има правен интерес да поддържа иска по чл. 439, ал. 1 ГПК, защото в случай, че той бъде уважен, съдебният изпълнител следва да ѝ възстанови съответните суми.

Глобата е публично вземане, но в същото време тя е и административно наказание. За разлика от всички останали видове публични вземания, глобите имат за цел да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите неустойчиви граждани (чл. 12 ЗАНН). Превес при глобата има характера ѝ на административно наказание със съответните цели, а не характера ѝ на публично вземане. Затова и възможността за изпълнение на административното наказание „глоба“ се погасява с двугодишната давност по чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН, а не с общата погасителната давност за публични вземания по чл. 171, ал. 1 ДОПК (Тълкувателно решение № 2 от 12. 04. 2017 г. на ВАС по тълк. дело № 3/2016 г., ОСС, I и II колегия). Установената от закона изпълнителска давност за това административно наказание не е израз на поощряване на извършването на административни нарушения, а законодателна преценка, че след изтичането на продължителен период целите на административното наказание по чл. 12 ЗАНН няма да бъдат постигнати дори и то да бъде изпълнено. Наред с това законът цели да дисциплинира администрацията, да я

стимулира към своевременно изпълнение на служебните ѝ задължения и да предотврати неоправдани забавяния в дейността ѝ. Администрацията на С.О. би следвало да разполага с материалната база, персоналният състав и организацията на служебния процес, които да ѝ позволят в рамките на две години от влизането в сила на наказателното постановление да предприеме поне едно действие по изпълнение на административното наказание. Доколкото в настоящия случай обаче не се установява да са били предприети каквито и да е действия по изпълнение на административното наказание спрямо ищцата в срок до 12. 06. 2019 г., то двугодишната изпълнителска давност по чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН е била изтекла към момента на образуването на изпълнителното дело (освен това към момента на образуването на изпълнителното дело е била изтекла и абсолютната давност по чл. 82, ал. 3 ЗАНН). Затова предявеният иск е основателен.

В допълнение към изложеното и за да бъде даден отговор на всички аргументи на ответника следва да се отбележи, че искът по чл. 439, ал. 1 ГПК има за предмет да се отрече със сила на пресъдено нещо правото на вискателя на получи **принудително** изпълнение на съответното вземане. Изтичането на изпълнителската давност за административното наказание „глоба“ води до погасяване на възможността на общината да изпълни принудително наказанието. След това глобата, разглеждана като публично вземане, продължава да съществува само като естествено право. Нарушителят (ищцата) може да я заплати **доброволно** (чл. 174 ДОПК намира съответно приложение). Тази възможност за доброволно изпълнение след изтичането на изпълнителската давност по ЗАНН не засяга основателността на иска по чл. 439, ал. 1 ГПК. За правния ред продължава да съществува фактът на извършеното административно нарушение, но е налице пречка пред принудителното изпълнение на административното наказание за него. В това се състои и разликата между изтичането на изпълнителската давност и възобновяването на административнонаказателното производство: последното води до отричането на самия факт на извършването на административното нарушение. В дадения случай ищцата не обосновава иска с твърдения за възобновяване на административнонаказателното производство. За основателността на предявения иск са достатъчни твърденията за изтичането на изпълнителската давност, които бяха доказани.

Разноски. При този изход на делото в полза на ищцата следва да бъдат присъдени сторените пред първоинстанционния съд разноски. Те се свеждат до заплатените държавни такси за предявяването и обезпечаването на иска, които са в общ размер на 55 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 439, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс, че ищцата М. ЕМ. К. с ЕГН *****, адрес град С., /АДРЕС/ **, ** **, **не дължи** на ответника Столична община, адрес град С., ул. /АДРЕС/ **, адрес за призоваване град С., /АДРЕС/ **, сумата в размер на **200 (двеста) лева**, представляваща административно наказание „глоба“, наложено с влязло в сила наказателно постановление № 302146, издадено на 10. 01. 2017 г. от заместник-кмета на С.О..

ОСЪЖДА С.О. да заплати на М. ЕМ. К. сумата в размер на **55 (петдесет и пет) лева**, представляваща разноси в първоинстанционното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването на преписа.

Служебно изготвени преписи от решението да се връчат на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____